

reisti seg. Knappliga lógu vit bæði og tvey onnur í ánni, men aðrenn vit fataðu tað heilt vóru vit togað upp aftur í bátin.

- Aðrenn vit fóru, hevði guidin greitt okkum frá, hvussu vit skuldu gera tá vit duttu úti, men tað høvdu vit als ikki tíð til at hugsa um. Vit fóru í ánni, og so vóru vit uppi í bátinum aftur! Tað var rættiliga skelfandi at uppliva, men aftaná vóru vit øll samd í, at tað var hæddarpunktið á túrinum.

Nationalparkin í Nepal, Chitwan

Eftir hetta vóru vit í tveir dagar í tí størstu nationalparkini í Nepal, Chitwan. Har liva øll møguleg sløg av djórum, kend sum ókend. Vit sóu nú ikki so nógv av teimum, men tað var tó nóg spennandi fyri okkum. Vit sóu tvær krokodillur meðan vit róðu í kano, og tá vit fóru inni í jungluni hittu vit eitt nasahorn. Tað var ein í so spennandi lóta. Vit komu gangandi eftir gotuni, tá guidin knappliga biður okkum tuga. Hann lurtar eina løtu, og vinkar so til okkum um at bakka skjótt! Vit vistu ikki, um vit skuldu renna av hundanum til, ella um hetta kanska var vanligt fyri at gera tað spennandi fyri ferðafólk. Vit biðu so eina løtu, og so bað hann okkum koma fram eftir aftur. Hann peikaði inn millum tróini og runnarnar, og har sóu vit í afturpartin á einum nasahorni. Seinni fingi vit at vita, at tað var sera sjáldsam at siggja nasahorn, tá tú vart til gongu, og at tey kundu vera vandamikil. Á gongutúrinum sóu vit eisini frísk fótaspor av einum ógvuliga stórum tikara. Hondin hjá John passaði lættliga flott niður í tey.

Ferðin niðan á Sarangao-fjallið

Eftir túrin í Chitwan fóru vit víðari til tann næststørsta býin, Pokhara. Hesin býur liggur eitt sindur vestari enn Katmandu, og tað er her at allir „trekkarar“ halda til. Tað eru teir, ið dáma at ganga í fjøllunum eftir teimum smáu gotunum. Orsøkin til hetta er, at nóg av teimum høgu fjøllunum liggja í náminn av bynum, so hann verður tað „nátturliga byrjunarstaðið“. Vit hildu okkum ikki vera nóg sterk til at fara ein slíkan túr, so vit hildu okkum til tað meira ferðafólkavinarliga Sarangao-fjallið. Tað er uml. 1600 m høgt, og er víðáki, av tí at útsýnið er av tí allarbesta. Serliga væluntókt millum ferðafólk er at ganga niðan ein seinnapart, siggja sólina seta, og síðani verða verandi til sólín kemur upp aftur. Hetta høvdu vit høyrð var eitt satt upplivið. Vit høvdu eisini høyrð, at tað skuldi taka uml. 4 tímar at ganga niðan eftir vegnum, og vit bóðu so ein taxabil koyra okkum til har hesin vegur byrjaði. Hann fletti at okkum, tá vit fóru

av, og helt okkum vera ør at vilja ganga niðan. Tá vit høvdu gingið eina lítla løtu, róptu tveir drongir úr einum træi á okkum. Teir peikaðu okkum á eina gotu, ið gekk niðan frá vegnum, og søgdu at vit skuldu ganga tann vegin. Annars hildu teir eisini, at John hevði so sera vakurt hár. (Hann hevði júst trimmað sær, og líktist ongunum!) Eitt lítið sindur seinni hittu vit ein ungan drong, ið bjóðaði sær til at vísa okkum allan vegin niðan. Vit tóku av, tibat. Tað vísti seg, at got-an var so kringlut og lógin - gjøgnum tún og veltur hjá fólk - at vit høvdu aldrin í verðini funnið sjálvi. Hendavegin skuldi tað taka okkum uml. 2 tímar, og hetta var eisini nóg strævnari. Bratt og ringt at ganga. So tungt, at Halla í roynd og veru misti ondina einaferð. Tað tók eitt sindur av „sjarmuni“ við túrinum. Vit hvíldu okkum so við jøvnum - og tittum - millumbili, og tá prátaðu vit eitt sindur við guidina um ymiskt. Eisini hann hevði onkra viðmerking til hárið hjá John; tað tyktist sum um hann hevði viljað sagt tað allatiðina, men hevði ikki torað. Tá vit so bara flentu, tordi hann eisini at flenna, og tað so hjartaliga! Tætt við endan á gotuni vórðu vit aftur steðgað av einum manni, ið spurdi, um John var boksari! Um ikki annað, so fær hann gjørt vart við seg nú!

Á Sarangao-fjallinum

Komin upp á toppin tók tað langa tíð, aðrenn vit orkaðu at flyta okkum. Vit høvdu eisini fingið at vita, at gistingarhúsin har uppi vóru serstakliga blig, og hetta passaði eisini. Vit fingi eitt kamar fyri 12,-, men tað var eisini ússaligt. Dýnan var ikki vaskað í ár, men sjálvt um hon luktadi og var skitin, so kom hon væl við, tí hon var sera tjúkk. Vit hava sleipað eina rúgvu av heitum klæðum við, tí tað skuldi vera kalt í Nepal, men tá vit so fyri fyrstu - og einastu - ferð høvdu brúk fyri teimum, høvdu vit gloymt tey! Tá sólín so fór niður, gjordist tað isakalt, so har var onki at gera uttan at krúpa undir dýnuna. Næsta dagin fóru vit upp kl. 5.30, og beinleiðis niðan á sjálvan toppin. Har er ein pallur bygdur, ið lyftir teg upp um tey høgu tróini, og har settu vit okkum so at biða. Himmalin var longu vörðin eitt sindur gulligur, men sólstrálar vóru ongar enn. Fjöllini lógu kavaklodd og tignarlig í nánn, tey flestu millum 6000 til 8000 m.

høg. Knappliga náddu tær fyrstu sólstrálarar fjallatindin á teimum hægstu og so við og við sníktu tær seg niður móti skógarmarkinum. Himmalin gjordist reyðari, og við eitt kom ein lýsandi appilsingulur blettur til sjónar bandan eitt fjall. Tá gekk tað skjótt - eitt, tvey, trí, so stóð sólín øll sum hon var á himni. Vit kendu tað, sum um vit høvdu verið vitni til skapana av fyrsta degi. Tað var ein lógin/góð kensla at siggja hetta undrið, ið tað veruliga er. (Sjálvt um tað hendir hvønn einasta dag!)

Túrin oman aftur var munandi lættari, sjálvt um beinni vóru eitt sindur eym frá degnum fyri.

Stórt fátækdømi

Pokhara býur er nóg meira merktur av ferðafólki enn Katmandu. Hetta kemst kanska av, at tey eru meira miðsavnað í Pokhara, og meira spjadd í Katmandu. Felags fjáðir báðar er, at tað

eru ávís stóð, har tú ikki sær ferðafólk nakrantíð. Hesum stóðum hava vit gingið eitt sindur runt í, nú vit eru komin aftur til Katmandu, og fátækradømið er sera sjónskt. Húsin eru í ringum standi, og tey flestu hava ongantíð havt rútur í vind-eygunum. Tá hugsað verður um, at her gerst rættiliga kalt um veturin, er tað ikki stuttligt at ímynda sær. Vit hava eisini verið inni hjá einum húski; tað var við tí dronginum, ið vísti okkum Monday-templið. Hann tvíhelt um, at vit skuldu koma við og fáa ein kopp av sitrónti, og vit vildu sjálvandi fegin. At vit so fingi cola istaðin, gjordi minni. Vit mettu „fjóðina“ at vera uml. 20-25 kvm. Har vóru ein dupltsong og ein vanlig song, og so eitt spildurnymt og stórt sjónvarp. Nakrar hollar á veggnum, og aftan fyri eitt teppi, køkurin. Eitt borð við ymiskum húsarhaldsvörum á. Inni í hesum lítlu rúnum bóðu tey

so øll, seks fólk! Vit fóru heilt ovfarin, men tað er í sovrðnum lötum, at tú skilir hvussu gott vit hava tað har heima, og vit fóru takksom. Síðani visti tað seg, at pápin seldi ymisk prýði, ið tey vildu hava okkum til at keypa. Sjálvandi!

Nýggjárið

Í hesum dögum halda Newaramir - meirilutin av íbúgvunum í Kat-mandu - nýggjár. Nágreini-liga ár 1118! Tað er ein festivalur, ið varir í 5 dagar, og hvønn einasta dag biðja tey til okkurt ávíst. Tað verður ov rúgvusmikið at greiða frá her, men tað vit leggja mest merki til, er tann hugtakandi veitslu-dámarin, ið er yvir býnum. Um sammetast skal við okkara umhvørvi, so kann ein ímynda sær jól, nýggjár og fóstulávint alt í einum. Tú hoyrir buldur og brak dag og nátt, og børnini halda tað vera ógvuliga stuttligt at kasta kinesarar beint aftan fyri okkum, tá

Nepal er eitt sera forvitnisligt land fyri útlingar

vit ganga eftir gotuni. Nóg er eftir at greiða frá um okkara „upplivilsir“ í Nepal, men okkurt má vera eftir at fortelja, tá vit koma heimaftur. Sum nú er fara vit at siga takk fyri okkum her úr Katmandum, og ongin ivi kann vera um, at vit hava tað gott. Vit vóna tað sama fyri tykkum øll har heima. Um nakrar dagar fara vit víðari til Thailand, hetta hoyra tit um næstu ferð!“

Halla & John

Kýrnar hava góðar dagar í Nepal